

[Nørskov.]

evne vil have. Det gælder i høj Grad for det danske Landbrug, og det gælder ogsaa for andre erhvervsdrivende.

Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at nu er det snart to Aar siden, det samlede danske Landbrug, De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger, vedtog en Resolution, hvori de krævede, at de to Pristal, der den Gang var saa langt fra hinanden, hurtigst muligt skulde nærme sig hinanden. Dette Spørgsmaal er ogsaa stadig aabent, idet det nærmest er saaledes, at Pristallene har fjernet sig mere og mere fra hinanden. Men selv om der endnu en kort Tid kan pines nye Skatter ud af Erhvervslivet, staaer det saaledes for mig, at ad den Vej fjerner vi os mere og mere fra det Maal, vi dog forhaabentlig alle maa have i Sigte: Rentabilitet i Erhvervslivet. Jo større Skatter der udskrives, des mindre Evne faar Erhvervene til at sætte Arbejde i Gang, og desto større bliver sikkert Arbejdsløsheden.

Hvilke Veje vil Regeringen anvise for at arbejde hen til Rentabilitet i Landbruget, og dermed ogsaa til Genopbygning af Rentabiliteten for andre Erhverv, idet en meget stor Del af andre Erhverv er knyttet nøje til og afhængige af Landbrugets Købeevne? Det venter vi stadig Svar paa. Jeg spørger da: Har Regeringen virkelig Raad til at afvise vore Veje uden at sætte andre i Stedet? Den økonomiske Situation i Erhvervslivet og den dermed følgende store Arbejdsløshed og øvrige Vanskeligheder maa dog til sidst kunne overbevise Regeringen om, at dens hidtidige Politik har været forfejlet.

Resultatet af denne Politik samler sig i tre Kendsgerninger: øgede Understøttelser, øget Arbejdsløshed og øgede Skattebyrder, i Sandhed tre sørgelige Kendsgerninger, der tilraaber den nuværende Regering sit alvorlige Varsko om at vende om, inden Skuden gaar ned, det vil sige, inden det økonomiske Sammenbrud kommer. Sker denne Kursændring imidlertid ikke, da bliver Forliset dyrt, men Befolkningen i vort Land ved da ogsaa, hvem der styrede og derfor havde Ansvaret.

Desværre har Mund- og Klovesygen atter vist sig i vort Land, til stor Skade for det danske Landbrug, og der er i den sidste Tid truffet adskillige Bestemmelser, som har været meget generende for Landbruget. Nu ved jeg vel, at vi ikke alene er Herrer over disse Forhold, men det var dog saaledes, at ved de sidste Afspærringsbestemmelser blev Salling fritaget,

medens hele det øvrige Viborg Amt kom ind under Afspærringsbestemmelserne, til Trods for at den nordlige Del af Amtet praktisk talt var fri for Mund- og Klovesyge. Jeg vil derfor alvorligt henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han gør sin Indflydelse gældende paa rette Sted, for at disse Bestemmelser bliver saa lidet generende som muligt, og særlig for at Distrikterne ikke bliver saa store, som det nu er Tilfældet.

Jeg vil i den Henseende henvise til, at i Rinds Herred er der endnu ikke konstateret Spor af Mund- og Klovesyge, og jeg vil derfor henstille, om det ikke var muligt, at der kunde komme en Undtagelsesbestemmelse for dette Herred, ligesom der er det for Salling. Det er jo saaledes, at mange Landmænd staaer med store Dyr og praktisk talt ikke kan afsætte dem, ikke kan faa Penge for dem, fordi Aalborg Eksportmarked, som man hidtil har benyttet, er fuldkommen lukket for Rinds Herred. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han gør, hvad han kan, for at dette Forhold bliver saa lidet generende for Befolkningen som muligt.

Munch-Petersen: Statsministeren beskæftigede sig i en stor Del af sin Tale med vort Partis Tale i Gaar og vovede at fremsætte den Paastand, at vort Parti samarbejdede med de saakaldte Oppositionspartier her i Folketinget, fordi der i Gaar er hændet det, at en enkelt Venstremand har stemt sammen med vort Parti imod Valutaloven, men ud fra ganske modsatte Præmisses. Men Hr. Statsministeren maa nu have os undskyldt, for det er ikke os, der har gennemført Valutaloven sammen med det konservative Folkeparti, sammen med Venstre, det er ikke os, der gennem en lang Regeringsperiode stadig har regeret gennem trekantede og firkantede Forlig, og Forlig paa et Grundlag, som absolut er i Modstrid med Arbejderklassens og med hele den arbejdende Befolknings Interesser, disse Kriseforlig, som begyndte i Fjor den 29. September med Loven om, at Kronen ikke mere skulde kunne indløses i Guld, hvad der muliggjorde den Kronenedskæring, som derefter fandt Sted, og som siden jo stadig er blevet øget, disse Kriselove, gennem hvilke man ganske vist tilsyneladende har bevilget Krisehjælp, men bevilget den først og fremmest til Kommunernes Kasser, det vil sige flyttet Pengene fra den centrale Statskasse ud til den Del af Statens administrative Apparat, som hedder Kommunerne, ved at